

EZGİN KILIÇ

HAR VE KÜL

DESTEK YAYINLARI: 755
EDEBİYAT: 210

EZGİN KILIÇ / HAR VE KÜL

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Şubat 2017 (5.000 Adet)
6.-10. Baskı: Şubat 2017
11.-12. Baskı: Mart 2017
13.-15. Baskı: Mayıs 2017
16.-17. Baskı: Haziran 2017
18.-19. Baskı: Ağustos 2017
20. Baskı: Kasım 2017
21.-22. Baskı: Aralık 2017
23. Baskı: Nisan 2019
24. Baskı: Temmuz 2019
25. Baskı: Ekim 2019
26. Baskı: Haziran 2020
27. Baskı: Kasım 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-214-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

EZGİN
KILIÇ

HAR VE KÜL

“Sargısı değil, yazgısı iyi olmalı bazı yaraların...”

“Merhaba arkadaşım, yeni bir yolculuğa hoş geldin...

Umarım mutlu bir kalbin vardır. Sen de biliyorsun ki mutlu olmanın çok kolay, mutlu kalmanın ise çok zor olduğu bir yüzyılda yaşıyoruz.

Eğer kendini içinden çıkılmaz bir durumda hissediyorsan, eğer yalnız olduğunu düşünüyorsan, eğer birileriyle konuşmaya ihtiyacın varsa ve yüreğini açacak kimseyi bulamıyorsan, işaretparmağınla usulca sayfaları çevir... Hiçbir konuda yalnız ve çaresiz olmadığını göreceksin... Emin ol, hiç kimsenin mükemmel bir hayatı yok. Herkesin inişleri çıkışları olur zaman zaman. Önemli olan düştüğünde tutunacak bir yer bulamasan da kalkmayı denemekten vazgeçmemektir! Bir kere daha deneyeceksin, olmazsa bir kere daha, gerekirse bin kere daha...

Bir yerlerde senin için yazılmış çok güzel günler var. O güzel günleri görmek için elinden geleni yap!

Şimdi yüreğinin en derinlerindeki sen ile tanışıp kendinle kucaklaşma zamanı...

Bu senin hikâyen...”

1. Bölüm

Aşkı, yalnızca aşka layık olanlar yaşamalı...

İnsanın başı her sıkıştığında yardımına koşan biri olması gerçekten harika bir şey... Daha bir güveniyorsun o zaman kendine, arkada her koşulda desteğini hissettiğin biri olunca aşamayacağın engel olmuyor. Benim de Mustafa Ağabey'im vardı...

Çok defa destek olmuştur bana sağ olsun, ölsem hakkını ödeyemem onun. En çok da kalp ağrısı çektiğim zamanlarımda... Bir kere bile sonra konuşalım, işim var gibi bahanesi olmadı. Kaç kere ağlaya ağlaya derdimi anlatarak sabahladığımız gece oldu hesabı yok. Yine de hep dinledi beni. Hep iyiyi düşünmemi sağladı, doğru yönlendirdi elinden geldiğince. Bu yüzden yeri bende çok başkadır Mustafa Ağabey'in... Ama birkaç ay önce yurtdışına yerleşti. Eşi ve kızıyla bambaşka bir sayfa açmak istediğini söyledi en son. Onun da yüreğinde yıllardır bir türlü küllenmeyen gönül yarası vardı. O gittikten sonra ne bir sığınağım ne de yüreğimi açacağım biri kaldı. Öyle alışmışım ki ona... Allah bahtını açık etsin...

Buradan ayrılmadan bir gün önce kapattığı işyerinde sa-
bahladık yine. Çay içip uzun uzun sohbet ettik. Güldük de
arada ama gözleri dolu doluydu hep. Yüreğinin bir parça-
sını burada bırakıp gideceğinden bahsetti. Sitemlerinden,
başaramadığı hayallerinden, kırgınlıklarından... Çok sevdi-
ği Lucca çiçeği vardı Mustafa Ağabey'in, sabah olup gitme
vakti geldiğinde eğilip bir şeyler fısıldadı çiçeğe. Son bir kez
daha su verdi. İşyerinin kapısını kilitlerken ağladığını fark
ettim ama belli etmemeye çalışıyordu. Gözünün hep arka-
da kalacağı her halinden belliydi. Kapıyı kilitledikten sonra
yüzünü bana döndü, duvara sırtını yaslayıp elini omzuma
attı. Bu onu gördüğüm ve yüz yüze bana bir şeyler söylediği
son anlardı...

“Kardeşim benim... Seni öz kardeşim gibi gördüğümü bi-
liyorsun. Artık ayrılma vakti geldi, yarın sabah gidiyoruz.
Bazı konularda güvenilebileceğim bir tek sen varsın burada.
Bu yüzden senden bir ricam var.”

“Tabii ağabey, ne demek? Söylemen yeter.”

“Al şu anahtarları sende dursun, buraya göz kulak ol. Bu
küçükük yerde çok büyük hatıralar bırakıyorum. Bir de be-
nim Lucca'yı biliyorsun. O benim canım ciğerimdir. Neler
atlattık beraber bilemezsin... Yıllarca her şeyimi ona anlat-
tım, onunla dertleştim. Bir de sana az çok... İmkânım olsa
yanıma alacaktım ama mümkün değil şimdilik. Senden ri-
cam, ona iyi bak. Hem artık öğrendin zaten ona nasıl ba-
kacağını. Ve onunla konuşmayı ihmal etme, iyi bir dinleyi-
cidir. Onu sevdiğini hissettirdiğinde daha canlı, daha yeşil
olduğunu fark edeceksin. Çiçeklerle kadınlar bu anlamda
birbirine çok benzerler işte...

Bir de seni kimsenin incitmesine izin verme. Çünkü sen çok iyi kalpli bir çocuksun. İyi niyet, başa derttir çoğu zaman. Hislerini ve iyi niyetini kimsenin kullanmasına müsaade etme. Zaten gittiğim yerden seni arayacağım mutlaka. Gittik diye dostluğumuz bitmeyecek ya... Allah'a emanet ol kardeşim..."

Sonra sımsıkı sarılıp vedalaştık. Gidene kadar bir şey yoktu ama vedalaşınca boğazım düğüm düğüm oldu. Gerçekten de vedalar soğuk olurmuş...

Gittikten bir süre sonra aradı Mustafa Ağabey. Çiçeğini sordu. Bu aralar daha canlı, daha yeşil olduğunu söyledim, güldü. Çünkü bu aralar birine içimdekileri anlatmaya o kadar ihtiyacım var ki... Artık beni anladığına inandığım bir sakı bitkisinden başka konuşacak kimsem yok. Ara ara buraya gelip vakit geçirmeyi, yalnız kalıp düşünmeyi seviyordum. Yine öyle günlerden birinde daha önce Mustafa Ağabey'in bana okuttuğu şiir defteri geldi aklıma. Aslında onu da yanına aldığına emindim ama yine de umutlanıp defteri koyduğu komodine koştum. Komodinin ikinci çekmecesinde öylece duruyordu. Sonra etrafıma daha dikkatli baktım. Her şey yerli yerindeydi, hiçbir şeye dokunmadığını fark ettim. Burası Mustafa Ağabey'in gizli mabedi gibiydi. Unutmadığı, belki de unutmak istemediği her şeyi burada saklıyor, her birinde ayrı ayrı bir şeylerin yasını, hatırasını yaşıyordu. İşte o zaman vazgeçemediği her şeyi arkasında bırakıp gittiğini anladım. Gitmek, biraz da kaçmakmış meğer...

Defterin kapağını açar açmaz karşılaştığım ilk cümle "İçimizde ölenlerin anısına..." oldu. İçinde çoktan öldüğünü söylediği ama hep yaşattığından emin olduğum bir sevdası olduğunu biliyordum. Bana her zaman güçlü olmayı, dik

durmayı, ne olursa olsun kırıcı olmamayı öğütleyen Mustafa Ağabey'in ne derin kırıgınlıkları varmış oysa... Onun sevdasına yazdıklarının hepsi benim hislerimdi. Onun duygularını okudukça kendi sevdama ağladım...

Sonra defterin arasına sıkıştırılmış bir not buldum. Notta bir telefon numarası vardı ve üzerinde "Sakın açma" yazıyordu. Aynı isim telefon rehberinde de kayıtlıydı ve bunun hikâyesini biliyordum. Demişti ki Mustafa Ağabey: "Silmiştim numarasını, ta ki o arayana kadar..." Demek ki silerken unutmaktan korktuğu için bir kâğıt parçasına not almıştı. Meğer insan kendini acıtan şeylere bile kıyamazmış çok sevince. Çünkü sevmek her şeye rağmen sevmektir. Acıya, ayrılığa, hasrete rağmen bile...

Uzun uzun baktım numaraya. İçimden bir şeyler git onunla da konuş, bir de ondan dinle diyordu. Birkaç gün aramayı denedim ama cesaret edemedim. Geçen hafta daha fazla dayanamayıp aradım. İlk başta alay ettiğimi düşündü ama sonradan Mustafa Ağabey'den bahsedince ikna oldu. O da bu şehirdeymiş meğer, hemen o gün görüşmek için sözleştik.

Anlaştığımız yere gittiğimde tanımadığım birini bulmaya çalışıyordum. Kafenin içine girdiğimde tekrar aradım ve telefonla konuştuğunu gördüğüm bir kadına ilerledim. Oydu... Oturdum masaya. Tanışıp biraz sohbet ettikten sonra asıl mevzuya girdi.

"Mustafa'yı nereden tanıyorsun?" diye sordu, anlattım. Ellerini birbirine kenetledi ve dirseklerini masaya koyup pür dikkat beni dinledi. Sipariş verdiğimiz çaylar geldiğinde yanımdaki şekerliği uzattım ama şeker kullanmadığını söyledi. Tıpkı Mustafa Ağabey gibi...

Her şeyi ona benziyordu sanki... Dinledikçe büyüyen gözleri, iç çekerken daraldığını fark ettiğim göğüs kafesi, bakışlarındaki derin boşluk, titrettiği dizleri ve yüzündeki o tanıdık hüznü...

Sonra dayanamadım ve sordum:

“Neden terk ettin Mustafa Ağabey’i?”

Titrettiği dizleri durdu bir anda, kollarını masadan çekip arkasına yaslandı. Gözleri doldu ve soruma soruyla cevap verdi.

“Ben mi terk etmişim? Mustafa öyle mi söyledi?”

“Hayır, tam olarak öyle söylemedi, sadece ayrıldığınızı biliyorum. Ama senin terk ettiğini sanıyordum.”

Güldü. Bir anda keskin bakışlarını gözlerime dikti. Morali bozulmuştu, sesi çatallanıyordu konuşurken. Bir anda ağlamaya başladı. Ne yapacağımı bilemedim o an. Böyle olmasını hiç istememiştim. Yıllar önce terk eden biri neden yıllar sonra ortada bir şey yokken ağlar ki? Buna bir anlam veremedim. Sonra ben sustum, o anlattı...

“Ben Mustafa için ölüyordum, ne terk etmesi? Gidebilir miydim hiç, yanında olamadım diye gitmiş mi oldum yani? Hayır, hayır öyle değil! O benim ilk göz ağrımdı. Bilmediğim her şeyi onunla öğrendim ben. Üniversitedeyken tanıştık Mustafa’yla. Bir şekilde kesişti yollarımız. Derken sevgili olmuşuz, hiç fark etmedik bile ikimiz de...

Kendine hiç dikkat etmeyen bir adamdı o. Çevresinde olup bitenler kadar kendini önemsemezdi. Aç görse cebindeki, açık görse üzerindeki hiç düşünmeden veren yufka yürekli biriydi. Ama çok büyük bir inatçıydı... Doğru bildiği şeyi sonuna kadar savunur ve dediğini asla yutmaz.

Yanlış yapmamak için iki kere düşünür her şeyi. Ama benim için bir kere bile düşünmedi...

Son sınıftaydık. Yine okulda bir çocuk vardı. Mustafa onunla görüşmemi istemezdi ve ben bu konuda ona söz vermiştim. Ona göre dostluk kurulacak biri değildi, haklıydı aslında ama ben geç anladım bunu. Kavgalı olduğumuz ve birkaç gündür konuşmadığımız bir gün o çocukla görüştüm. Mustafa bunu duymuş. O akşam aradı beni ve sordu. Korktum ve inkâr ettim. Birden katılaştı ve onu aldattığımı söyledi. Hakaret etmedi ama hakareten daha çok acıtan sözleri vardı. Aldatmadığımı söyledim ama ‘Yalan söylemekten daha büyük bir aldatma yoktur. Bir kere yalan söylersen geçmişte söylediğin her şeyden şüphe duyulur ve gelecekte söyleyeceğin şeylerse hep hükümsüzdür’ diye cevap verdi. Telefonda olmuyordu. Çok çaresizdim. Koşa koşa evine gittim. Kapıda kavga etmemek için içeri aldım beni. Kendimi anlatmak istiyordum ama konuşmama izin vermiyordu. Her yeri dağıttı evde, vurdu, parçaladı. Hem o ağlıyordu hem de ben... Ne olur yapma diye yalvardım ama dinletemedim.

‘Yalan söylediğine değil, sana artık güvenemeyeceğime üzülüyorum’ dedi, çok haklıydı... Kolumdan tutup çıkardı beni. Binanın önüne inmiştim ki beşinci kattan ona aldığı her şeyi önüme attı. Çok sigara içerdi Mustafa, bir de çok şeker kullanırdı... Şekeri benim zorlamamla bıraktı ama onun yokluğuyla ben de sigaraya başladım. Her neyse... Az da olsa odasının havasını temiz tutar diye ona bir Lucca çiçeği almıştım. En son onu attı önüme. Çiçeğin saksısı beş parçaya, benim kalbim bin parçaya ayrıldı. Koşarak gittim oracıktan. Aylarca ağladım. Ne o aradı ne de ben aradım...

Çok seviyordum ve onun da çok sevdiğini biliyordum. Ama kötü bitti işte. Benim aramaya yüzüm yoktu ve o da aramayacak kadar gururluydu...”

Lucca... Mustafa Ağabey için sıradan bir çiçeğin neden bu kadar değerli olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Şu an karşımda gözyaşlarını tutamayan bu kadından ona kalan son şeydi bu çiçek. Bir sevgili düşün, sevdiği adam rahat nefes alsın diye odasına çiçek alan... Mustafa Ağabey o çiçeği hep saklamış yıllarca. Bu yüzden en çok da bu çiçekle konuşuyordu. O çiçekte bu kadından bir parça görüyordu ve bu nedenle giderken almamıştı yanına. Kurtulmak istiyordu ama kıyamıyordu...

Aklımdan bunlar geçerken tekrar sordum:

“Peki daha sonra neden ulaşmaya çalışmadın?”

“Belli ki sen de kafanda beni suçlayarak gelmişsin. Kim demiş aramadığımı? Binlerce defa aradım hem de! Kime sorsam onunla ilgili tek kelime etmedi. Herkesi tembilhlemiş. Defalarca aradım açmadı. Başka numaralardan aradım yine açmadı. Hatta başka şehirlere gidip oraların telefonuyla aradım belki açar da bir şansım olur diye, yine açmadı. Askere gittiğini öğrendim bir süre sonra, hiç düşünmeden ziyaretine gittim. Kıştı o zaman. O soğukta nizamiye kapısında sekiz saat gelmesini bekledim ama gelmedi. Anlatamadım ona bir türlü kendimi. Beni sevdiğine emindim ama kafasında da çoktan bitmiştim...”

O benden kurtulmak için, bense kendimi ona affettirmek için yıllarca savaştık kendimizle. Sanırım ikimiz de başaramadık...

Biliyor musun kimi zaman hâlâ arıyorum. Bakmıyor telefona... Ama olsun telefonun çaldığını duyuyorum ya o bile yetiyor inan. En azından ulaşılmıyor demiyor ya da bu numarayı artık o kişi kullanmıyor diyen biri çıkmıyor telefona. Bu iyi bir şey... Çünkü orada bir yerde olduğunu biliyorum. Yaşıyor, nefes alıyor, kendi hayatını idare etmeye çalışıyor. En azından iyi diyorum kendi kendime. İşte olduğunu tahmin ettiğim zamanlarda yapıyorum bunu. Çünkü evli artık, hayatında kara bir diken gibi kök salmak istemiyorum. Kız çocuğu hayalimiz vardı, o bu hayaline kavuştu. Hüzünleniyorum ara sıra bunun için ama onun adına mutlu da oluyorum. Biliyorum bu halde aramak da çok yanlış. Bunun için bile bazen kendimden nefret ediyorum. Belki o da nefret ediyor artık benden. Ama ne yapayım elimde değil bu, kendime engel olamıyorum! Arıyorum, telefonun ekranında adını okuyarak bekliyorum. Açmayacağını bile bile... Önemli değil açmasın... Ama o hep iyi olsun...”

O anlatırken öyle doldum ki... Mustafa Ağabey’e anlattığım kalbimi acıtan şeyler aşksa bu iki insan arasında olup biten şey ne? Başka hayatları yaşamak zorunda olan iki kişi bu kadar mı aynı sadakatle geçmişe saygı duyabilir üstünden yıllar geçmesine rağmen?

Mustafa Ağabey’in telefonu çaldığında ekranda yazan isim “Sakin açma” ve asla açmıyor da... Ama özlemle ona bakıyor, kapanana kadar öylece izliyor. Bu kadınsa açılmayacağını bildiği bir numarayı arayıp duruyor. O da ekrana bakmakla yetiniyor... Kim bilir belki de onlar bu şekilde konuşuyordur birbirleriyle. Tek kelime etmeden, dokunmadan, görmeden... Hâlâ oralarda bir yerlerde olduklarını bilmekle yetinip iyi olmalarına şükrederek... Belki de sevmek böyle bir şey...

“Sanırım sen de evlenmişsin biriyle” dedim. Sonra ağlayan gözlerini kısıarak yine güldü. Mustafa Ağabey’i anlıyordum. Gerçekten de anlattığı kadar güzeldi, ağlarken bile... Ama ikisinin yerinde de olmak istemezdim yine de. Farklı hayatları yaşamaya mecbur ama birbirini hâlâ seven iki kişi... Cevap verdi...

“Yok öyle bir şey, evlenmedim hiç. Hayatıma kimse girmedi ki... İnan çok denedim ama olmadı. Bir keresinde açmayacağını bilerek Mustafa’yı aradım. Bir anda açtı telefonu. Hiç beklemiyordum açacağını. Kalbim duracak sandım heyecandan. Açmasını beklediğim binlerce aramanın ardından hiç beklemediğim sıradan bir aramaya cevap verdi. Ne diyeceğimi bilemedim. Onun durumunu bildiğim için bir anda ağzımdan evlendim lafı çıkıverdi. Neden öyle dedim bilmiyorum. Belki de beni yanlış anlamasından çekindim. Çekindiğim şey aslında anlamasını istediğim şeydi ama bir anda utandım işte. O çok az konuştu, hadi kapat artık der gibi sustu. Ama ben bir kelime etsin diye saçmalayıp durdum öyle. Onu kaybettikten sonra ilk defa sesini duydum ya, günlerce kalp atışımın hızı kesilmedi. Sesi hâlâ aynıydı, sesindeki kırgınlık da... Sonuç bu oldu ama böyle olmaması için çok şey yapmadım. Bazı şeyleri değiştirmek mümkün değil. Olmayınca olmaz...

Sana gelince, benden nasıl haberdar olduğunu ve nasıl bulunduğunu sormayacağım. Seni Mustafa’nın göndermediğine eminim ama beni gizlemediği de kesin. Onun da hâlâ içinde bir yerlerde gizlediği eski bir yara olduğumu biliyorum. O da bende öyle... Birbirinde bir iz bırakan insanlar birbirini asla unutamazlar. Unutmuş gibi yaparlar sadece. Ama içindeki kopan kıyametten kimseye bahsedemezler.

Bizimki de öyle... En çok neyi merak ediyorum biliyor musun? Bir gün mutlaka öleceğiz, acaba ilk giden hangimiz olacağız? Biliyorum ki kalan her kim olursa pişmanlığı da acısı da bin kat daha fazla olacak. Çünkü o zaman ne anlatacak bir şeyler, ne de dilenecek bir af kalacak, affetmek için çok geç kalınmış olunacak. Bununla başa çıkacak kadar güçlü değilim ben. Umarım sona kalan ben olmam...”

“Ama geçiyor değil mi ya da insan alışıyor zamanla?”

“Sence oradan geçmiş ya da alışmış gibi mi görünüyorum? Bunun geçtiği falan yok, alışmıyorsun da... Yalnızca mecbur olduğun şeyleri yaşamak zorunda kalıyorsun hepsi bu. Etrafa öyle görünmek için gayret ediyorsun. Alıştığın tek şey acı oluyor. Bir süre sonra çektiğini hissetmiyorsun. Tıpkı tüm sinirlerinden arındırılmış gibi... Ama o sıcaklığı, o sevgiyi asla unutamıyorsun. Hem insan güzel şeylerin yokluğuna neden alışmak istesin ki? Ama kabulleniyorsun işte... Ben de öyle yaptım...”

Bunları dinledikten sonra ne diyecek bir sözüm ne de soracak başka bir sorum kaldı... Lucca çiçeği hâlâ duruyor diyecektim, sana yazdığı şiirleri hâlâ saklıyor demek istedim... Ama diyemedim. O zaten bilmesi gerektiği kadarını biliyordu. Kendileri bir iletişim yolu bulmuştu. Bir şekilde anlaşıyorlardı, kirlenmek istemedim. Fazlasına gerek yoktu...

“Mustafa Ağabey artık yok, gitti buralardan” diyecektim, ondan da vazgeçtim. Nasıl olsa aşk bir yolunu bulur... Zaten bir süre sonra tekrar arayacak ve ulaşamadığında bir şeyler olduğunu kendisi anlayacaktı. Belki de bu defa Mustafa Ağabey onunla iletişim kurmak için başka yol bulacaktı. Bulacağına da eminim, çünkü o da hâlâ seviyor. Bunu kendinden bile gizlemeye çalışsa da...

Bir çay daha söyledik. Ama şekersiz... Ben şekersiz çay içmeye Mustafa Ağabey'le başlamıştım, o ise karşımda oturan bu kadınla başlamıştı. Sohbetin ardından vedalaşıp ayrıldık. Ama günlerce kendime geledim. Anladım ki bazı dualar kaderi değiştirmeye yetmiyor. Hayırlısı böyleymiş demek istiyorum ama hâlâ birbirini severken bir araya gelmesi imkânsız olan iki yürek arasında nasıl bir hayır vardır bulamıyorum... Sonrasında neler oldu, tekrar bir iletişim yolu buldular mı onu da bilmiyorum. Öğrendiğim tek şey bazen karşılıklı severken bile imkânsız olabiliyormuş bazı insanlar...

İşte ben onların hikâyesinden sonra vazgeçtim hak etmeyen insanları sevmekten. Vazgeçtim paramparça edip umursamayan insanlar için gecelerce ağlamaktan... Vazgeçtim onlar kaçtıkça peşlerinden koşmaktan... Sevgi tek bir yürekte büyümezmiş çünkü. Tek yürekte sıkışıp kalan sevgi güzelleşmezmiş, hem çürür hem de çürütürmüş zamanla. Sevgi iki kalbin arasında olduğu sürece güzel kalırmış...

Ben de vazgeçtim...

Çünkü yoruldum güzden önce yaprak dökmekten. Yoruldum gözden çıkaranları kaybetme korkusundan. Elbette ayrılıklar oluyor, acılar çekiliyor. Ama insan acıyı bile sahiden acı çekmeye degecek biri için çekmeli. Ben de vazgeçtim memnun olmayan insanları mutlu etmeye çalışmaktan. Biri canını yakacaksa ona olan sevginden değil, sana olan sevgisinden dolayı yakmalı.

Ve aşkı birinin kalbinde yaşayanlar değil, birinin kalbiyle yaşayanlar tatmalı...

İşte bu yüzden vazgeçtim sevilmediğim halde canımdan çok sevdiklerimden...

Çünkü aşkı, yalnızca aşka layık olanlar yaşamalı...

*Sadece unutabilmek için dua edersin bazen,
hepsi bu...*

Bir zamanlar kavuşmak için dua ettiğin birini, gün geliyor unutmak için dua ediyorsun. İnsan değişiyor işte.

Ya da değişmeye mecbur bırakılıyorsun...

Saat şu an gecenin üçü, sabaha pek bir şey kalmadı. Ortak bir şarkımız vardı hani... Belki sen o şarkının sözlerini bile unuttun çoktan. Ben uzun zamandır başka bir şey dinleyemiyorum. Daha bir anlamlı geliyor artık, eskiden mutlu ederken şimdilerde acıtır oldu. Ama atlatacağım bunu da...

Aylardır birkaç saatlik uykuyla duruyorum. Nasıl olduğumla ilgilenmediğinin farkındayım ama bir şekilde idare etmeye çalışıyorum. Perdeler sürekli kapalı, mutfığa uğramıyorum bile... Açlık aklıma hiç gelmiyor. Görsen ölüm orucundayım sanırsın ama öyle değil. Canım hiçbir şey istemiyor sadece. Bugün tartıya çıktım, tam dokuz kilo vermişim. Ama üzerimdeki ağırlığı bir türlü atamıyorum. Ruhu acır mı bir insanın? Benimkinin acıdığını hissediyorum. Kafam karmakarışık... Ne evden çıktığım var bir süredir ne